

Sygn. akt I PK 123/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Goner

w sprawie z powództwa I. C.
przeciwko Zespołowi Ekonomiczno-Administracyjnemu Szkół i Przedszkoli w L.
o zapłatę odszkodowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 czerwca 2020 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 7 lutego 2019 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od I.C. na rzecz Zespołu Ekonomiczno-Administracyjnego Szkół i Przedszkoli w L. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z 18 lipca 2018 r., oddalił powództwo I. C. o przywrócenie do pracy w Zespole Ekonomiczno-Administracyjnym Szkół i Przedszkoli w L. i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia (pkt I), nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w C. kwotę 4.145 zł tytułem opłaty od pozwu (pkt II) oraz zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt III).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w okresie od 21 czerwca 2017 r. do 5 lipca 2017 r. na forum internetowym Gazety (...), pod artykułami „L.. Znajomość na F. grozi utratą zatrudnienia” oraz „L.. Skarbnik i sekretarz dostały ponad 50 tys. złotych nagrody”, pojawiały się zniesławiające komentarze, dotyczące: J. L. (Burmistrza Gminy L.), T. L. (Skarbnika Gminy L.) oraz M. K. (Sekretarza Gminy L.). W dniu 11 lipca 2017 r. funkcjonariusze z Komendy Powiatowej Policji w C. odebrali zawiadomienie od wyżej wymienionych osób, które zgłosiły, że były na forum pomawiane o mobbing, tolerowanie bezprawnych działań, a także problemy alkoholowe. W toku dochodzenia zwrócono się o ustalenie wszystkich numerów IP, z których nastąpiło opublikowanie komentarzy o treści pomawiającej urzędników Urzędu Miejskiego w L.. W ramach postępowania przygotowawczego Komenda Powiatowa Policji w C. ustaliła, że jedną z osób umieszczających komentarze pod artykułami w Gazecie (...) była powódka I. C. , zatrudniona w Zespole Ekonomiczno-Administracyjnym Szkół i Przedszkoli w L. na stanowisku dyrektora.

Postanowieniem z 29 grudnia 2017 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w C. umorzył dochodzenie w sprawie pomówienia za pomocą środków masowego komunikowania, tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 k.k., wobec braku interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania z urzędu.

Oświadczeniem z 4 stycznia 2018 r. strona pozwana wypowiedziała powódce umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia ze skutkiem na 30 kwietnia 2018 r. Przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę była utrata zaufania, spowodowana publicznym podważaniem zaufania do Burmistrza, Sekretarza oraz Skarbnika Gminy L. , przez publikowanie na portalu internetowym prowadzonym przez Gazetę (...) postów w okresie między 21 czerwca 2017 r. a 5 lipca 2017 r. Posty te miały charakter pomówienia w rozumieniu art. 212 § 2 k.k.

Sąd pierwszej instancji ustalił ponadto, że w domu powódki jest zarejestrowany Internet mobilny, do którego są podłączone komputery stacjonarne oraz laptop. Z Internetu korzystają domownicy: synowie, powódka oraz jej mąż. Synowie M. i M. nie czytają artykułów publikowanych przez Gazetę (...) Mąż powódki nie zna Skarbnika Gminy. Powódka czytała artykuły w Gazecie (...), pod którymi pojawiały się wpisy dotyczące mobbingu. Internet w domu powódki jest zabezpieczony, a zasięg ograniczony do terenu posesji.

Sąd Rejonowy podkreślił, że nie budzi wątpliwości, iż opublikowane na forum internetowym Gazety (...) komentarze wyczerpały znamiona przestępstwa pomówienia, a wyłączną przyczyną umorzenia dochodzenia było to, że przestępstwo z art. 212 § 2 k.k. jest ścigane z oskarżenia prywatnego. Treść opublikowanych komentarzy, odnoszących się do Burmistrza, Skarbnika oraz Sekretarza Gminy L., a więc osób zajmujących odpowiedzialne stanowiska, mogła narazić pomawiane osoby na utratę zaufania potrzebnego dla piastowania tych funkcji. Z tej przyczyny pozwany pracodawca utracił zaufanie do powódki jako swojej pracownicy, co konsekwentnie podkreślał w toku postępowania.

W ocenie Sądu wskazana przyczyna wypowiedzenia była prawdziwa, bowiem nie zostało wykazane w toku procesu, aby pozwany powoływał się na utratę zaufania do powódki dla pozoru bądź w celu ukrycia jakichś innych okoliczności, dla których w rzeczywistości zdecydował się rozwiązać stosunek pracy z powódką.

Sąd Rejonowy podkreślił, że ocena zachowania powódki wymagała uwzględnienia przepisów dotyczących obowiązku pracownika dbania o dobro zakładu pracy, zachowania w tajemnicy informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, oraz przestrzegania w zakładzie pracy zasad współżycia społecznego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd pierwszej instancji uznał roszczenie powódki o przywrócenie do pracy za niezasadne i oddalił powództwo. Oddaleniu podlegało również powództwo o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Po rozpoznaniu apelacji powódki, Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 7 lutego 2019 r., zmienił zaskarżony wyrok w pkt III w ten sposób, że kwotę 4.050 zł obniżył do kwoty 1.530 zł, a w pozostałym zakresie oddalił apelację. Ponadto, zasądził od powódki I. C. na rzecz pozwanego Zespołu Ekonomiczno-Administracyjnego Szkół i Przedszkoli w L. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. W apelacji powódka domagała się już jedynie zasądzenia na jej rzecz odszkodowania w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia za pracę z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę.

Sąd Okręgowy uznał apelację powódki co do meritum za bezzasadną. Zaaprobował ustalenia faktyczne oraz ocenę prawną poczynione przez Sąd pierwszej instancji, przyjmując je za własne. Sąd drugiej instancji zaznaczył, że zarzuty apelacji koncentrowały się wokół wadliwości ustalenia Sądu Rejonowego, że to powódka umieściła kwestionowane komentarze na forum internetowym Gazety (...). Zdaniem apelującej z materiału dowodowego zebranego w sprawie – w szczególności zeznań powódki oraz zeznań jej męża M. C. w charakterze świadka – wynika wniosek przeciwny, a mianowicie, że powódka nie była autorką wpisu. W ocenie Sądu odwoławczego z całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd pierwszej instancji wywiódł logiczne i poprawne wnioski, których nie podważyły w żaden sposób zarzuty apelacji. W postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji nie było kwestionowane, że komentarz pod artykułem został umieszczony przez osobę z IP zarejestrowanym na powódkę. Nie ulega również wątpliwości, że to powódka jako jedyna z osób mających dostęp do Internetu w jej domu miała kontakt zawodowy i osobisty ze Skarbnikiem Gminy L. z racji sprawowanej funkcji dyrektora gminnej jednostki organizacyjnej. W ocenie Sądu odwoławczego za autora wpisu nie mógł być uznany mąż powódki, który osobiście nie zna T. L. Skarbnika Gminy L. oraz nie ma z nią żadnych kontaktów zawodowych.

W ocenie Sądu odwoławczego zarzuty apelacji sprowadzały się do forsowania własnej, korzystnej dla powódki, oceny stanu faktycznego, zmierzającej do wykazania, że to nie ona była autorką wpisu pod artykułem w Gazecie [...], a tym samym, że przyczyna wypowiedzenia jej umowy o pracę była nieprawdziwa.

Apelująca zarzuciła ponadto, że dokonane wypowiedzenie narusza przepisy prawa regulujące ten sposób rozwiązywania umowy o pracę, gdyż jako przyczynę wskazano publikowanie postów w okresie między 21 czerwca 2017 r. a 5 lipca 2017 r. na portalu internetowym prowadzonym przez Gazetę [...], podczas gdy z ustaleń dokonanych w sprawie wynika, że z numeru IP należącego do niej został opublikowany tylko jeden komentarz. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut ten był chybiony, gdyż jako przyczynę wypowiedzenia strona pozwana podała utratę zaufania do powódki. Natomiast publikowanie postów we wskazanym okresie było powołane jako okoliczność uzasadniająca utratę zaufania.

Bezzasadny, w ocenie Sądu odwoławczego, był również zarzut apelacji, że wpis nie odnosił się do pracodawcy powódki, tj. do Zespołu Ekonomiczno-Administracyjnego Szkół i Przedszkoli w L., lecz do pracownika jednostki niebędącej pracodawcą powódki, i jako taki nie mógł zostać uznany za przekroczenie dozwolonej krytyki. Nie ulegało wątpliwości Sądu odwoławczego, że powódka – jako osoba pełniąca funkcję kierownika samorządowej jednostki organizacyjnej – była zobowiązana do przestrzegania porządku prawnego oraz zachowania się z godnością w miejscu pracy i poza nim. Zamieszczenie wpisu na forum internetowym Gazety (...) zniesławiającego Skarbnika Gminy L. niewątpliwie nie było przejawem godnego zachowania poza miejscem pracy oraz przestrzegania porządku prawnego i mogło doprowadzić do utraty zaufania do powódki ze strony pracodawcy.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniosła powódka I. C, zaskarżając wyrok w całości. Skargę oparto na podstawach: 1) naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 30 § 4 k.p. i art. 45 § 1 k.p., oraz 2) naruszenia przepisów postępowania: art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., art. 382 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c., 309 k.p.c. i 391 k.p.c., a także art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie: (-) konieczność rozstrzygnięcia, czy jeśli strona powodowa wnosi o przywrócenie do pracy oraz zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w określonej wysokości, to w konsekwencji należy traktować to jako jedno roszczenie, o którym mowa w art. 45 k.p. w związku z art. 47 k.p., czy też należy traktować to jako dwa odrębne roszczenia; w zależności od przyjętego rozwiązania inna będzie podstawa ustalenia kosztów zastępstwa procesowego; (-) konieczność rozstrzygnięcia, czy jeśli pracodawca podaje jako przyczynę wypowiedzenia utratę

zaufania do pracownika, to konieczne jest, by był pewien, że pracownik dopuścił się popełnienia czynu, który ma być podstawą utraty zaufania, czy jest wystarczające, że jedynie przypuszcza, iż pracownik dane przewinienie popełnił; (-) konieczność rozstrzygnięcia, czy w sytuacji gdy pracodawca wskazuje, że utracił zaufanie do pracownika z powodu popełniania kilku przewinień, a następnie ustalone jest, że tylko jedno przewinienie zostało popełnione, to można mówić o prawdziwości przyczyny wypowiedzenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo wywołują wątpliwości interpretacyjne, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych.

Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Ustawodawca uznaje za doniosłe zadania Sądu Najwyższego związane z doskonaleniem wykładni prawa i jego stosowania, ujednolicaniem orzecznictwa, rozwojem jurysprudencji, a także zadania polegające

na eliminacji w dostępnych granicach orzeczeń niegodnych ochrony ze względu na oczywiste naruszenie prawa lub wydanie ich w warunkach nieważności.

Wymagania konstrukcyjne skargi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c., nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Stąd podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych lub oceny materiału dowodowego (co wynika jednoznacznie z art. 398³ § 3 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach tzw. przedsądu bada tylko powołane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

W przypadku powołania się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na faktyczne istnienie okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (por. np. postanowienia Sądu

Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; a w najnowszym orzecznictwie postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 maja 2018 r., I CSK 23/18, LEX nr 2508110; z 23 maja 2018 r., I CSK 33/018, LEX nr 2508114).

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym, nie zaś faktycznym albo wynikającym z zarzucanych przez skarżącego uchybień sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, LEX nr 2499790).

Przedstawione przez powódkę problemy nie są istotnymi zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca nie wykazała bowiem, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne, które nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia obecnej sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych konkretnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Oceniając przedstawione przez skarżącą problemy prawne, Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że ocena prawidłowości rozstrzygnięcia o kosztach procesu przez sąd pierwszej instancji nie ma rangi prawnej doniosłości. Nie sposób uznać, że skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania tylko z tego powodu, aby Sąd Najwyższy mógł się odnieść do kwestii sposobu wyliczenia przez sąd pierwszej instancji wysokości wynagrodzenia pełnomocnika procesowego strony w sprawie, w której pierwotnie dochodzone były dwa skumulowane żądania – o przywrócenie do pracy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez

pracy. Przypomnieć należy, że w postępowaniu apelacyjnym powódka ograniczyła żądanie do domagania się odszkodowania w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia za pracę. Przy takim roszczeniu prawidłowe było zasądzenie przez Sąd Okręgowy kwoty 120 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym. Istotne zagadnienie prawne powinno dotyczyć kwestii doniosłej, odnoszącej się do istoty sporu, niezbędnej dla jego rozstrzygnięcia, nie zaś do zagadnienia pobocznego i formalnego. Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym.

Ponadto warto przypomnieć, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Z utrwalonej judykatury wynika, że utrata zaufania do pracownika może być przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę, zwłaszcza gdy pracownik zajmuje stanowisko kierownicze. Pracodawca może utracić zaufanie nie tylko wówczas, gdy zasadnie przypisuje podwładnemu winę w niedopełnieniu obowiązków, lecz także wtedy, gdy jego zachowanie jest obiektywnie nieprawidłowe, budzące wątpliwości co do rzetelności postępowania, nawet gdy nie dochodzi do naruszenia obowiązków pracowniczych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r., II PK 171/04, OSNP 2005 nr 19, poz. 303 i przytoczone w nim orzecznictwo). Przy ocenie zasadności wypowiedzenia umowy o pracę pracownikowi na stanowisku kierowniczym należy uwzględniać charakter pracy i zakres jego odpowiedzialności, a w związku z tym stosować ostrzejsze kryteria stawianych mu wymagań. Od kierownika jednostki organizacyjnej samorządu terytorialnego można oczekiwać uczciwości, rzetelności i powściągliwości w krytykowaniu osób pełniących funkcje organów miasta czy gminy. Utrata zaufania do pracownika uzasadnia wypowiedzenie mu umowy o pracę, jeżeli w konkretnych okolicznościach faktycznych nie można wymagać od pracodawcy, by nadal darzył pracownika zaufaniem. Utrata zaufania uzasadniająca wypowiedzenie przez pracodawcę umowy o pracę może wynikać z ogółu okoliczności i mieć szersze podstawy, niż fakty ujęte ogólnie lub przykładowo w

oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 marca 2018 r., II PK 75/17, OSP 2019 nr 9, poz. 88).

W przypadku wskazania kilku przyczyn utraty zaufania o ich zasadności nie decyduje czynnik ilościowy, lecz jakościowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2015 r., II PK 140/14, OSP 2017 nr 6, poz. 63). W rozpoznawanej sprawie, pracodawca uzasadniał utratę zaufania do powódki faktem publicznych (publicznie dostępnych), sprzecznych z zasadami współżycia społecznego wypowiedzi (komentarzy internetowych). Sąd *meriti* zwrócił uwagę na naganność samego postępowania powódki, szczególnie jako osoby piastującej kierownicze stanowisko dyrektora samorządowej jednostki budżetowej, nie zaś na liczbę umieszczonych w Internecie komentarzy (wpisów). Sąd zaznaczył ponadto, że przyczyną zwolnienia była utrata zaufania do powódki, a komentarze internetowe tylko tę przyczynę uzasadniały.

Sąd Najwyższy miał na uwadze, że utrata zaufania do pracownika może stanowić przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę, jeżeli znajduje oparcie w przesłankach natury obiektywnej i racjonalnej oraz nie jest wynikiem arbitralnych ocen lub subiektywnych uprzedzeń. Innymi słowy, wówczas gdy jest to przyczyna rzeczywista (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 listopada 1997 r., I PKN 385/97, OSNAPiUS 1998 nr 18, poz. 538). W świetle ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie nie sposób przyjąć, że stanowisko pracodawcy wyrażone w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę było tylko przypuszczeniem, miało wymiar hipotetyczny. Na ustalone przez Sąd zachowanie powódki wskazywały wyniki postępowania prowadzonego przez Komendę Powiatową Policji w C. , poprzedzające złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu. W toku postępowania powódce nie udało się przekonać Sądu, że wskazana w wypowiedzeniu przyczyna zwolnienia (umieszczanie na forum internetowym Gazety (...) komentarzy pochodzących z jej komputera domowego) była nieprawdziwa i stanowiła wyraz arbitralności pracodawcy. Inaczej mówiąc, powódka nie wykazała w przekonujący i wiarygodny sposób, że autorem komentarzy (wpisów) pochodzących z IP zarejestrowanego na jej nazwisko była inna osoba.

Mając powyższe na uwadze, należało przyjąć, że strona skarżąca nie wykazała, aby w sprawie zachodziła konieczność rozstrzygnięcia istotnych

zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie z art. 98 k.p.c.